

get, hvis Dansk Folkeparti ønsker at gå videre med det. Vi vil foreslå, at pensionsalderen bliver 65 år og ikke 67 år, for vi ønsker ikke at forringe forholdene, sådan som regeringen og Dansk Folkeparti altså ønsker det.

Formanden:

Tak til fru Line Barfod. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak for det, og for en ordens skyld skal jeg også sige tak til ordførerne – uanset om man er hovedordfører eller stedfortræder ved behandlingen af forslaget – og selvfølgelig også til ministeren, selv om det er svært at mobilisere en virkelig ægte begejstring over den modtagelse, forslaget har fået. Selv om der var mange positive bemærkninger, må man jo sige, at den grundtanke, vi har i Dansk Folkeparti angående pensionsvilkår for folketingsmedlemmer og ministre, ikke rigtig er slået igennem i Folketinget.

Vores grundholdning er den meget enkle, at den folkepensionsalder, vi mener er forsvarlig – altså for hjemmehjælperen, for murerarbejdsmanden, for tømreren og for fængselsbetjenten – må vi også arbejde hen imod. Det må også være vores pensionsalder. Folkepensionsalderen er i dag 65 år, og derfor har vi den holdning, at vores pensionsalder som folketingsmedlemmer og ministre også bør være 65 år.

Forhandlingerne om velfærdsjusteringer medfører måske, at alderen hæves, og det er derfor, vi skitserer i forslaget, at så må politikeres pensionsalder hæves tilsvarende. Det er vores grundholdning. Hvis vi som politikere ønsker at kunne gå på pension før folkepensionsalderen, må vi ligesom alle mulige andre spare op til det, enten ved at indbetale efterlønskonto, eller ved at lægge penge til side. Jeg mener, at ministre og folketingsmedlemmer, der har en forholdsvis fornuftig hyre i sammenligning med mange andre i samfundet, egentlig har forudsætninger for at kunne gøre det, og derfor synes vi altså, at det rigtigste ville være at sige en gang for alle: Vi skal som politikere have den samme pensionsalder, der er gældende for alle andre.

Det vil i øvrigt også harmonere med regeringens ønsker om at skaffe flere hænder i arbejde, som de jo er kommet til udtryk i regeringens velfærdsudspil. Det står jo malende beskrevet i regeringens oplæg og tilhørende publikationer, at vi har behov for ekstra arbejdskraft, og derfor

har vi også behov for, at folk bliver lidt længere på arbejdsmarkedet. Hvis det er sådan, at man tænker lidt positivt om sig selv, tror man måske også, at man kan give et bidrag, og at det ikke kun skal være den positive motivation, men at det måske også – det kan jo også overføres til andre ting – handler om, at vi først kan få pension fra det tidspunkt, vi har bestemt, at alle andre kan få det.

Vi har foreslået, at overgangsreglerne skal være de samme, som er gældende for efterlønsændringerne. Når man planlægger sit pensions-tidspunkt, gør man det jo ud fra en eller anden tidshorizont, og så må det også være sådan, at den tidshorizont, man mener er rimelig for tømreren, for murerarbejdsmanden og for hjemmehjælperen, også skal være gældende for politikerne. Derfor har vi foreslået den samme overgangsordning, som man måtte finde ud af i forbindelse med velfærdsjusteringerne, hvor vi i øvrigt gerne vil have en overgangsordning, hvis der kommer ændringer af efterlønsalderen. Den skal være noget længere end de 10 år, regeringen har foreslået, men det er jo en anden diskussion.

Endelig vil jeg sige, at jeg selvfølgelig er opmærksom på, at det er bedre at komme igennem med en justering i retning af den, nogle ordførere har talt om, i stedet for slet ikke at få noget, så derfor vil vi selvfølgelig i de forhandlinger, vi har med regeringen, også kaste vores arbejde ind i at sikre, at eventuelle ændringer af pensionstidspunkterne som et minimum bliver parallelforskuet. Derfor vil vi selvfølgelig tage de små positive tilsagn, der kom indimellem, som noget, vi kan bruge, og vi vil selvfølgelig bruge alt det, vi kan, for dog at få ændringen gennemført.

Kl. 18.50

Nogle ordførere talte om risiko for lovsjusk og sådan noget. Det vil jo være sådan, at de aftaler, der i givet fald indgås, efterfølgende vil udmønte sig i lovgivning, og derfor er der jo ingen problemer i at sikre, at lovforslagene bliver skrevet sådan, at det til punkt og prikke er helt forsvarligt for folketingsmedlemmerne at stemme for dem. Det vil jo i givet fald være lovgivning, der kommer på plads på samme tid som lovgivning om de øvrige ændringer, der måtte blive tale om, hvis forhandlingerne bliver afsluttet med en aftale.

Det skal være mine kommentarer på nuværende tidspunkt.